

andetseds og her i Landet — saaledes ogsaa paa Handelsmødet i 1888 — med Styrke blevet hævdet, at en kort Præskriptionsfrist vil være et godt Middel til at modvirke usund Kreditgiben. Den korte Præskription, vil, mener man, gøre det nødvendigt for Kreditor at kræve og om fornødent indtale sit Tilgodehavende med en rimelig Hurtighed; idet Loven gør dette nødvendigt for ham, og idet den stiller hans Konkurrenter under samme Vilkaar, vil det ogsaa blive muligt for ham at gøre dette uden at udsætte sig for derved at støde sine Kunder og drive dem bort til Konkurrenter. Det er formentlig ogsaa antageligt og synes at stemme med den Erfaring, man har gjort andetseds, at den større Paapasselighed, som Tilstedeværelsen af en kort Præskriptionsfrist vil gøre det nødvendigt for Næringsdrivende at iagttage med Hensyn til deres Tilgodehavender paa deres Kunder, vil have nogen Tendens til at virke i den omspurgte Retning. Kun maa man ikke — som det vistnok jævnligt er fket — overburde den Virkning, man venter sig af dette Middel. En Forældelsesfrist af f. Eks. et Aar — en Frist, der blev nævnt paa Handelsmødet — vil ikke kunne gøre det ubetinget nødvendigt for Kreditor at stride til at inddrive Fordringen, saa snart det viser sig, at den ikke godvilligt bliver betalt inden et Aar efter Forsaldstid; han vil nemlig altid kunne holde den sikkert i Live ved at tage en bevislig, navnlig skriftlig, Anerkendelse af Skyldneren. Hvad enten nu imidlertid den Virkning, man i den ommeldte Retning kan regne paa af den korte Præskription, maatte blive større eller mindre, vil denne i ethvert Fald hindre, at Gæld af den omhandlede Art rent umærkeligt kan bygge sig op for Skyldneren igennem en længere Række Aar.

Den nærmere Afgrænsning, som Forslaget har givet den kortere Forældelse, vil der blive gjort Rede for nedenfor i Bemærkningerne til Forslagets § 3, hvor de Fordringer angives, som skulle være Genstand for tre Aars Forældelse.

Valget af tre Aar fra Forsaldstid (eller fra Skyldnerens Anerkendelse) som den regelmæssige Længde af den kortere Forældelsesfrist har mange Forbilleder i Udlandets Lovgivning. Som det vil fremgaa af Oversigten i Bilag I, findes en Frist af tre Aar foreskrevet i mange flere tytte Forældelseslove; i England har den samme Frist, i et Lovforslag, som for ikke mange Aar siden af den engelske Regering blev forelagt Parlamentet, været foreslaet indført som den almindelige Forældelsesfrist, i Stedet for den nugældende Frist af seks Aar; i flere nord-

amerikaniske Stater er allerede tre Aar den almindelige Frist. I mange kontinentale Stater ere paa den anden Side Fristerne for de korte Præskriptioner, til hvilke den her foreslaede tre Aars Forældelse for en væsentlig Del vil komme til at svare, ikke satte ens for alle Fordringer, men forskellige korte Friste ere opstillede for forskellige Arter af Fordringer. Saaledes hjemle den preussiske og en Del andre tytte Lovgivinger for nogle Fordringer en Frist af to, for andre en Frist af fire Aar. I den franske Lovgivning — hvis Bestemmelser om Tæmnet ere de ældste og have dannet Forbilledet for de tilsvarende Bestemmelser i andre kontinentale Lovgivinger, men som i øvrigt delvis kun gaa ud paa at hjemle en Lovformodning for, at Fordringen er betalt — ere Fristerne for de forskellige Fordringer seks Maanedes, et, to og fem Aar; Civillovbøgerne for Holland (af 1838) og for Italien (af 1865), der nøjst have sluttet sig til det franske Forbillede, have Friste, den førstnævnte af et, to og fem Aar, den sidstnævnte af seks Maanedes, et og tre Aar. Den sveitsiske Forbundslov om Obligationsretten af 1881 har nøjedes med een Frist og har sat denne til fem Aar.

En Frist af tre Aar blev ogsaa allerede foreslaet i det ovenomtalte norske Kommissionsudkast af 1847 endog som den almindelige Forældelsesfrist for alle Gældsfordringer, for hvilke der ikke er udstedt Gældsbreve eller erhvervet Dom eller Forlig. En synderlig længere Frist vilde formentlig ikke svare til Mædedet. Paa den anden Side vil en Frist af denne Længde formentlig ogsaa i det hele være tilstrækkelig lang for alle de Arter af Fordringer, til hvilke den kortere Frist er foreslaet udstrakt. Det er anset for det heldigste, kun at have een og ikke, som efter flere fremmede Love, to eller flere korte Friste. Ikke blot vilde den indbyrdes Afgrænsning af Omraaderne for de flere Friste let afstedkomme Tvivl og Usikkerhed i Anvendelsen; men der er navnlig den store Fordel ved kun at have en enkelt Frist, at en saadan bedre vil sætte sig fast i den almindelige Bevisthed og huskes af enhver, og at saaledes Fordringshavere i mindre Grad, end Tilfældet vilde være, om der blev fastsat flere forskellige Friste, ville blive udsatte for at tabe deres Fordringer ved ikke at passe tilstrækkeligt nøje paa.

For de Fordrings Bedkommende, som ikke ville blive ramte af tre Aars Forældelsen, gaar Forslaget ud paa — med nogle faa Undtagelser (Forslagets § 2) — at ombytte den nugældende Frist af tyve Aar fra Fordringens Stiftelse med en Frist af ti Aar